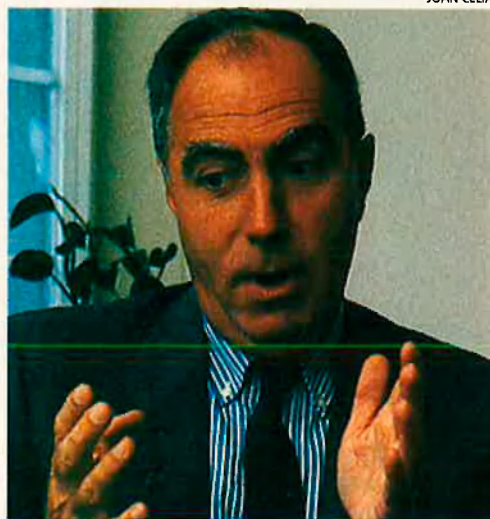

Un nas que valdrà

"En el projecte de Llei d'Assegurances, les indemnitzacions bàsiques per lesió permanent van de les 310.000 pessetes per ceguesa –un ull, 162.000– a les 82.000 per un queixal. Una cama són 269.000; dues, 322.000. Un testicle, 147.000; dos, 189.000."

JOAN CELIÀ

Fèlix Pons.

Dilluns, 13. Al Congrés de Diputats van posant preu al cos humà, peça per peça, com aquella lliura de carn del mercader de Venècia. Els representants del poble ho fan, sens dubte, en benefici del poble. En el projecte de Llei d'Assegurances, les indemnitzacions bàsiques per lesió permanent van de les 310.000 pessetes per ceguesa –un ull, 162.000– a les 82.000 per un queixal. Una cama són 269.000; dues cames, 322.000. Un testicle, 147.000; dos testicles, 189.000. En comparació, un ovari també són 147.000, però tots dos sumen 176.000. Realment, els representants del poble tenen tasques ben curioses, com la de debatre pesseta a pesseta si val més un dit de la mà o el nas (un nas, segons el projecte de Llei, valdrà 16.000 pessetes més). Ara que diu que es retira a Mallorca, les memòries de Fèlix Pons poden ser ben sucoses.

Dimarts, 14. "Jo ja ho deia, jo ja ho deia", insisteix gairebé tota la tertúlia de l'aperitiu, quan parlem de KIO. Jo també ho dic, per no deixar de sortir a la fotografia, però en realitat em penso que hauran de passar dos o tres anys per poder veure el perfil i la dimensió més o menys completa de les coses que han anat passant aquests mesos del "tardofelipisme". Corrupció, crisi d'autoritat, manca de credibilitat institucional, impunitats, GAL, Roldán, Rubio, finançament dels partits, descrèdit ideològic, jutges dubtosos, inèrcies històriques i acceleracions socials, un *totum revolutum* ara per ara indestruable, sota un núvol de dòlars transferits o no transferits,

ARXIU

Javier de la Rosa.

sota una capa de silenci de periodistes a preu fet, amb De la Rosa o Mario Conde fent de bruixots al bell mig de la plaça.

Dimecres, 15. Els corresponsals volants, els periodistes estrangers arriben a Barcelona i comencen un llarg cap de setmana, a l'espera del diumenge de les eleccions autonòmiques, demanant per les cantonades quin és el secret de la permanència de Jordi Pujol. Parlen amb un taxista de l'aeroport, potser un dels que es jugen la llicència al pòquer, parlen amb el quiosquer murri, amb els caps de premsa dels partits, amb el conserge de nit, amb alguns candidats. Llegeixen les cròniques més o menys enginyoses, escolten les ràdios trepidants, miren els debats avorridíssims a la televisió. Ho han de sintetitzar tot diumenge a la nit, en seixanta línies i, si tenen sort, trenta més de "color". Pel que fa al "color", hi ha la Rambla, Ubú, una volta pels mercats amb la senyora Ferrusola o la coincidència amb la retirada de Mendoza. Demanen, sobretot, quina repercussió pot tenir aquesta votació en les legislatives de març i quina és la clau misteriosa de la vigència de Pujol, a part el silenci històric de l'oposició socialista i la no recaptació d'impostos. És el "Rosebud" de Pujol, un secret intacte, potser fins i tot més enllà del postpujolisme.

Dijous, 16. Al setmanari *Business Week* el premi Nobel d'economia Gary S. Becker escriu que seria una millor aproximació a la moneda única europea incrementar i no pas

més que un dit de la mà

Marta Ferrusola.

Max Cahner.

eliminar la competició entre les monedes europees. Aquesta competició monetària castigaria la irresponsabilitat dels governs que per sistema abusen del dèficit i de la inflació. Com que sóc un ignorant en matèria econòmica no goso pensar que Becker en certa manera coincideixi amb la vella i oblidada proposta dels conservadors britànics: "l'ecu dur", fruit d'una primera fase de competència que expulsés del mercat les monedes que no fossin fortes. Com sempre, el perill vendrà de la martingala permanent que vénen a ser les polítiques de la Unió Europea. És per això que un 73% dels alemanys no creuen que un futur "euro" —segons la denominació més d'ara de la moneda única europea— pogués ser tan estable com el marc alemany. En certa manera Becker ens ve a dir que hauríem de poder fer ús del marc, la pesseta o la lliura esterlina tal com triem entre Iberia o Spanair. Encara podrem veure fins i tot el principi del final dels monopolis de moneda.

Divendres, 17. "Vet aquí l'absurda ironia de la vida de Josep Carner. Per poder viure una mica bé, ha de marxar de Catalunya i fer de cònsol d'Espanya, i quan acaba la guerra civil, només pot sobreviure donant classes de literatura espanyola", diu el poeta desil·lusionat, sobretot quan li han negat un ajut per a escriure una òpera en dodecasíl·labs. És un vell tema de sopars entre amics de confiança, quan s'acaben els cigars i el gel va fonent-se a les copes. Curiosament, Carner mantingué sempre una rara equanimitat davant les coses de la vida, sigui la comèdia o la tragèdia. És,

per definició, el to del poema "Bèlgica", fer-se vell en un país de prades amb ulls d'aigua, nació de bones gents plegades, fer-se vell en una ciutat amb uns soldats no gaire de debò, uns dintres de casa aquilotsats de pipes, un mercat de renom amb molt de tot per a tot-hom. Potser és que ja no queden poetes de la felicitat intel·ligent.

Valentí Puig